

nosti tem izdatneje in vsikdar. Dolgo vrsto let se že veseli naša vas dobrega obstanika, radostnega srca opazujemo napredek za napredkom, povsodi smo še dosedaj nastopili kot jeden mož, pred vsem pa smo bili vselej strogo narodnega naziranja. Aki kakor je prišel po noči in nagloma sovražnik ter sejal med žito ljuliko in smetje, tako je priromala tudi v našo vas največja smet na polju časopisja, to je ptujski »Štajerc«. Pa kakor se mora gledati, da se uniči ljulika na rodovitnem polju, tako je nam pred vsem paziti na to, da uničimo in izpodrinemo v naši vasi tole zlo, ki hoče siloma pognati svoje smrdljive kali. Vzlasti se hočemo danes obrniti do dveh posestnikov Imljanske vasi, ki sta prevzela to nikakor častno delo, razširjati ta list in se ravnati po njegovem geslu; zaslužili bi sicer taki ljudje, da ne skrivamo njih imena, ali, ker sem prepričan, da storita to vedno zgolj iz nevednosti, prizanesti jima še hočemo danes, — kajti sama se bodeta pri čitanju tehle vrstic itak čutila prizadeta in dosti sramote naj bo njima že to, da bodo čitali o njih sosedi vaščani, ki jih itak deloma poznajo — in njima moramo povedati še enkrat prav na kratko najglavnejše vzroke, radi katerih ga naj ona in vsi drugi opuste prej ko slej, vzroki, ki jih je navel dostikrat že ta list sam. »Štajerc« namreč je oni list, ki skrivoma deluje na to, da bi naš kmet, ki je itak reven in stiskan od vseh strani, zgubil eno izmed glavnih dobrot človeka, to je neodvisnost. V rokah ponemčurjenih oseb, ki nam tako nesramno kvarijo slovenski jezik, da mora vsakega Slovence sveta jeza zgrabiti, če bere takšne gorostasne izraze in oblike, — kot zavetišče takšnih pisačev, katere obsodi sodnija na višala, kakor se je pred kratkim zgodilo, daje »Štajerc« slovenskemu ljudstvu nasvete, vsled katerih bi zgubil naš narod prostost, omiko, sploh bilo bi mu nemogoče postaviti se na ono stopinjo, ki jo zavzemajo drugi izobraženi narodi. Kamor se pritepe, seje nemire in prepire, hujska nitje stanove proti višjim, podkopava veljavo, ki jo moramo imeti do svojih višjih, med tem ko vendar vsakdo ve, da mora na svetu vladati nekaki red, po katerem je mogoče živeti. In ta list torej zamore naiti vhod celo v hišo vrlega nekdanjega Imljančana! Nikar ne mislite, da je za vas merodajen podčetrtički grajski oskrbnik, ki dobiva po 20 komadov te gnolobe papirja, da jo potem razdeli, — on že ve zakaj. Kmetje in vi vrli Imljančani, ne pustite si blatiti časti radi tega umazanega lista in berite rajši prave slovenske časnike, iz istih bodete povzeli lepi jezik, istinite dogodke na vseh poljih, koristne članke o gospodarstvu itd. in če se boste ravnali po teh načelih, bo vam edino mogoče dospeti tje, kamor si tako iskreno želite! — Toliko hočem povedati za danes, upam da bo zadostovalo. Proč s ptujskim »Štajercem« in dobre slovenske časnike v vaše hiše!

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

V Zrečah bode tamošnje politično in bralno društvo »Straža« imelo svoj občni zbor v nedeljo, dne 18. decembra, po večernicah v prostorih gospoda Matije Vidmar. Gospod deželni poslanec Ferdinand Roš je prijazno obljubil, da bo prišel k zborovanju. Kmetje, pridite ga poslušati!

Imenovanje. Za stalnega okrajnega komisarja v Slovenjgradu je imenovan gosp. dr. Rudolf Brešar.

S pošte. Med pošto Ormož in Sv. Nikolaj pri Ormožu, med katerima je dosedaj nosil pošto poštni sel, bo odsedaj vožna pošta.

Mariborske novice. V Jožefovi ulici se je pripetila 1. t. m. skoro velika nesreča. Posestniku Jakobu Križanu od Sv. Jakoba v Slov. gor. je ušel konj, ki je v svojem diru podrl na tla enega otroka in ženo. Otrok je samo na obrazu ranjen, ženi se ni nič zgodilo. Redar je še le ustavil voz. — Slikarski pomočnik Tomaž Kovarik iz Moravskega je bil obsojen od tukajnje sodnije na stiri leta težke ječe zaradi razžaljenja veličanstva in zaradi tatvine. Ukradel je gospej Berti Weiss zlato uro. Ko ga je redar gnal v zapor, je Kovarik grdo psoval vlado in nazadnje tudi rabil razžaljiv izraz proti cesarju.

Kmetijski tečaji v Mariboru. S priditvijo štajarskega deželnega odbora in privolitvijo c. kr. ministrstva za bogočastje in nauk se bodo tudi leta 1905 na štajarski deželni sadje- in vinorejski soli v Mariboru v mesecih marc in junij vršili kmetijski učni tečaji za poučevanje ljudskošolskih učiteljev v sadje- in vinoreji in sicer za 20 udeležencev.

Francelj Girstmayer se živi in se jezi, da ni nikjer poslanec. Na vseh krajih kandidira, a tudi na vseh krajih propade. Letos je pri deželnozbornih volitvah v nemških krajih iskal svoje sreče, a doletela ga je ista usoda kakor orehovskega Bračkota. Zdaj pa so se Franceljeva misli obrnile zopet enkrat na nas uboge Slovence. Zares, veličanska sreča! Francelj Girstmayer je zadnjo nedeljo na nekem nemškem zborovanju slovesno obljubil, da bo še ta mesec sklical spodnještajarske Slovence na zborovanje v Maribor ter jih poučil o deželnozborni politiki. Slava Ti, Francelj, da si tako dobrotljiv, slava Ti, da si nam tako naklonjen. Glede politike v deželnem zboru smo bili dosedaj res v temi, a Ti prosvetljeni Francelj, boš nam prižgal luč. Slava Ti, Francelj, ki na »prinašaš svetlobo v hudo temo! Obljubi Ti sicer ne moremo, da bo prišlo vse slovensko ljudstvo na Tvoj shod, a bodi zagotovljen, da bodo prišli vsi »Štajerčevi« šnopsarji in pijanci k Tvojemu zborovanju. In za te, Francelj, si Ti dovolj dober in omikan, da jim prižigaš luč!

»Südmarkhof« v Št. Ilju v Slov. gor. so otvorili Nemci oziroma nemškutarji minolo nedeljo. Prišlo je veliko »Südmarkovcev«, celo njih štajarski poglavar Fleischhacher (po slovenski »mesar«) In ta mož je tudi res mesar slovenskega naroda. On stoji na čelu društva, ki hoče najprej odvzeti našemu slovenskemu kmetu vero in narodnost; ko ga čobi na ta način v svoje mreže, hoče ga pregnati iz njegovega posestva, da nazli tam nemške kmete. Pri tej veselici so govorili: Fischereider, »obman« šentiljske »Südmarke«, ravnatelj poiskuševalnice v Mariboru Schmidt, torej deželni uradnik, ki se plačuje z groši slovenskih kmetov, potem neki »Südmarkovec« Krautgasser, ki je prišel strašit šentiljske Slovence iz Cmureka, in slednjič govornik vseh govornikov — Girstmayerjev Francelj iz Maribora, ki govori pri vsaki pri- in nepriliki. To je tisti Girstmayer, ki je rekel: »Mene imajo slovenski kmetje, le zato tako radi, ker vsako slovensko babo po slovenski nagovorim.« Seveda je tokrat zabavljaj pridno čez Slovence, ki se nočejo ponemčuriti kar čez noč. Eden govornikov je posebno hvalil nadučitelja Höltzschla, ki si je veliko zaslug stekel za novi kurnik »Südmarkhof«. Pohvalili so tudi dr. Meichenitscha in rajoege Pistorja, ki sta pripomogla, da je obobil Št. Ilj nemško (m)učilnico. Prvi je, kakor kaže njegovo ime, slovenske krvi, torej je kot nemški janičar delal proti lastni krvi, kar se samo ob sebi obsoja, o drugem pa nočemo govoriti, ker je že rajni, rečemo samo to: »Bog mu vse odpusti, kar je našemu narodu hudega storil!« Proti koncu veselice, ko so se ti nemški in nemčurski gospodje zadosti najeli in napili, so bili prepričani, da bo ta novi nemški kurnik prosperal. Gotovo so mislili, da se bodo med Slovenci našli taki neumneži, ki bodo nosili svoje krajcarje v ta lutrov templ. Mi smo radovedni, če se niso ti gospodje usteli. Kajti potem bo temu »Südmarkhofu«

slaba predla; Nemcev je premalo, Slovencev ne bo, pa bo polom! Mi želimo, da bi prvi vihar odnesel to kočjo tja gor na Nemško, kjer ne bi bila nikomur na potu. Pri nas pa naravnost žali in izživa naroden čut tukajšnjega slovenskega prebivalstva. Mi se bomo še bolj tesno stisnili v bojne vrste proti izživajočim Nemcem in nemčurjem, tako da bomo kmalo porinili zadnjega nasprotnika iz našega lepega kraja. Naprej na delo!

Šentiljske novice. Vas Šentilj je bil razburjen. Zgodilo pa se je to-le: V torek, dne 29. novem. se po noči prebudi g. nadučitelj Sadu — ura bija polnoči in pod oknom se čuje šepetanje in čudno škrtanje. Začne bolj pazljivo poslušati in kmalu spozna, da so pravi roparji, ki hočejo oropati šolo. Že so potrli sipe in že je nastavljen drog, da z njim polomijo železne križe v oknih. Kaj storiti, kako se jih obraniti? Gospod nadučitelj k sreči ni izgubil zavesti. Vzame samokres, odpre na drugi strani tiho okno — in ustrelil... To pa je iznenadilo te nepovabljene goste. Vse pustijo in kolikor naglo jih le nesejo zločinske noge, dirjajo proti cerkvi in dalje naprej. Šola je torej rešena in se ima za to zahvaliti svojemu nadučitelju. Orožniki so hitro začeli skrbno preiskovati in so tudi kmalu prišli na pravi sled. Dognalo se je namreč, da sta si to »nedolžno salo« dovolila dva Sadu-jeva nemška prijatelja. Tako se ljubijo »nemški« prijatelji! — »Japonci gredo!« — tako smo klicali v nedeljo, pa gotovo ne s tolikim strahom kot Rusi v svojem Port Arturju. Naši »Nemci« so namreč odprli svoj »templ«. Ker pa dobro vedo, da doma ni ljudi njihove baže, so od vseh vetrov skupaj zbornali vse »korajžne Südmarkovce«. In res so prišli! Gotovo se je mnogo govorilo o boljši bodočnosti v Št. Ilju. Sicer pa so bili vsi mirni; niti slutiti ni nihče izmed domačinov, da je skupaj tolika množica vroče nemške krvi — Saj ni bilo slišati niti enega »haj!«, še celo tako priljubljene frankfartarice niso izobesili. So pač gotovo vsi slutili, da so na tujih, slovenskih tleh — in ta zavest jih je tlačila kakor mora! Toliko smo videli zunaj, za kulise pa nismo mogli pokukati, ker nas niso povabili. In kakor so prišli z resnimi obrazi, tako so jih tudi odnesli večerni vlaki — in Št. Ilj je rešen! Adijo!

Pesnica pri Mariboru. Hans Gornig, posilinemski župan na Pesnici, se v »Marburgerci« strašno jezi nad našim zadnjim dopisom iz Vukovskega. Da spoznajo naši čitatelji, kaki so ti narodni odpadniki, da spoznajo, kako olikan je ta človek, popišemo tu izraze, s katerimi počasti našega dopisnika. Imenuje ga ponočnega tiča, nesramnega obrekovalca, največjega lažnjivca in capina. Ali vas ni sram, Hans Gornig? Ali ste se to naučili iz »Štajerca«, ki piše za šnopsarje? Ali vas tako učijo pridigarji, ki pridejo k vam? Ali vas je to naučil protestantski pastor mariborski? Tako surovo mi ne pisemo, nismo in ne bomo. Potem pa, moj ljubi Hans, vi še nemški ne znate. Take spakédrane nemščine še nismo brali; saj še človek ne razume vsega. Vsaj ne podpisite se drugokrat, če pisete zopet kaj enakega! Mi pa ostanemo zopet pri tem, kar smo rekli: Vukovski župan ni skrbel za svoje občane, da bi dobili podpore. To vam lahko s pričami dokažemo. V pesniški občini pa le vprašajte malo, kako so z vami zadovoljni. Še enkrat: Proč s posilinemskimi župani!

Sv. Barbara pri Mariboru je imela žalosten listopad, ker sta prominela dva vrla gospodarja, kmeta slovenske korenine. Dne 2. listopada je zaspal v 60. letu blagi Avgustin Ploj v Jablancah bivši odbornik domače občine in tudi narodnega okrajnega zastopa v Št. Lenartu v Slov. gor. Bil je tih pa iskren, jeklen značaj. — Dne 26. listopada pa je v Bogu zaspal kmet Franc Jager, občinski odbornik v Žikarcu in zvest odbornik tukajšnjega bralnega društva. Ta blag mož je bil šele 41 let star in je kaj lepo uredil svoje gospodarstvo. Ravnal se je vedno po geslu,

da vsak prazen prostor zemlje naj ima drevo, ki bo čislalo gospodarja. Bil je izvrsten Slovenec, govoril tako lepo in bil pametnih, sicer redkih besedi, da se je lahko vzgledoval pri njem marsikateri gospod. Prečital je mnogo knjig, tudi sam je imel lepo knjižarno, ki si jo je počasi nakupil. »Slov. Gospodarju« bil je naročnik od šolarskih let. Velika škoda za njega, ker bi še bil lahko mnogo storil za naš kraj s svojim dobrim razumom. Zapustil je tudi mlado vdovo in 3 male otročice. Svetila mu večna luč. — Dne 30. m. m. je pa umrla 84 let stara Teresija Štandekar iz Jablane. Bila je izvrstna, dobra mati in ljubazna žena. Bog ji daj sveti raj!

Kurji tat obiskava že nekaj dni posestnike v mariborski okolici. Posestniku Šisko v Gornjih Poberžah je zmanjkalo pet kokoši, gostilničarju Fajdiga v Tezni štiri kokoši in gostilničarju Holensteinarju deset piščet.

Oddaja drevesc. Ptujška filijalka c. kr. deželne kmetijske družbe štajerske naznanja, da bo oddajala: 1000 kom. smrek po 3 do 7 K, borov po 3 do 6 K, akacij od 4 do 8 K, laški orehov po 10 do 20 K, prave kostanje po 6 do 12 K iz državne nasadbene šole v Ptuj. Na ubožne posestnike gozdov se bodo smreke in bori oddajali samo za 1 K 1000 kom. Dotični mora samo prinesiti potrdilo občinskega urada, da je res ubožen. Naznanila sprejema predsedništvo filijalke do 1. januarja 1905.

Okrajni zastop ptujski. Doba nemške vlade in nemške prijaznosti do kmetov se je v ptujskem okrajnem zastopu pričela. Dne 29. m. m. je imel ptujski okrajni zastop svojo sejo, kateri je predsedoval ptujski pek Ornič Glavno, o čemur moramo obvestiti posestnike ptujškega okraja je, da se je sklenilo zvišati doklade na 40 odstotkov. Dohodkov je imel okrajni zastop 19.359 kron, izdatkov 158.522 kron, torej je primanjkljaja 139.163 kron. Lepa svota, kaj ne? Ko je eden odbornikov vsled prošnje občin Ptujška gora, Majšperk in Sv. Boženka za prispevek k uravnavi Dravinje predlagal podporo, je bil edini ptujski Ornič proti ter je nekaj govoril, da bodo dobile občine za uravnavo tako od dežele podpore. Še le ko se je za podporo zavzel prejšnji načelnik okrajnega zastopa g. Zelenik, se je dovolila. Volilci v ptujskem okraju pa naj sami sebi pripišejo, če bodo morali plačevati odslej višje doklade. Kdor ne uboga, tepe ga nadloga!

Brezobrestna posojila. Kako se delijo brezobrestna posojila v ptujskem glavarstvu, o tem smo imeli žalostno priložnost že večkrat kaj pisati. Da nismo ravnali pri tem iz strankarstva se razvidi iz tega, da se je v zadnji seji okrajnega zastopa v Ptuj tudi veliki šentvidski posilinemec Šosterič pritoževal čez način, kako se delijo ta posojila.

Ptujski okraj, pazi! V ptujskem okrajnem zastopu imajo sedaj prvo besedo pek Ornič, žganjar Stražil, baron Kibek in nemški odvetnik Plahki. Okraj bo čutil že kar prihodnje leto novo vlado, kajti plačeval bo 40% doklad. Nemški gospodarji dobro vedo, da ljudstvo s tem ne bo zadovoljno. Za to pa hočejo vso krivdo zvrniti na prejšnji odbor ter pravijo, da je vsega kriv prejšnji okrajni zastop. Ta je baje naredil 20.000 K dolga. Tako so govorili Nemci v okrajnem zastopu, tako bo gotovo pisal tudi »Štajerc.« G. Zelenik pa je takoj odvrnil v imenu prejšnjega okrajnega zastopa. Ta ni delal dolgov, ampak dolgovi so le v tem, ker vse doklade niso bile plačane, na kar slovenski zastop ni tako silil, ker je vedel, kako huda se godi ljudstvu v okraju; nadalje tudi vsled vzrokov, ki jih odbor ni najmanj zakrivil, niso bile izplačane vse podpore. Zvišanje doklad za 10 odstotkov pa ni potrebno, tako je trdil Zelenik, ki pozna potrebe okraja. Tudi g. Korenjak in g. Mahorič sta bila proti zvišanju. Toda gospodarji jih ni poslušala — kmet plačaj.

Zahvala slovenskim odbornikom ptujškega okrajnega zastopa! Nemška

večina v okrajnem zastopu nas je takoj neprijetno iznenadila. Zvišala nam je doklade za 10 odstotkov, tako, da bomo plačevali odslej 40%. Že dosedaj smo težko, težko plačevali 30% doklad in mnogi smo zaostajali. Zaradi tega in samo zaradi tega je bil pri slovenskem okrajnem odboru nastal dolg. Mi smo se slovenskem zastopu smilili in ni nas neusmiljeno iztirjaval. Nemška večina pa kar tako visoko poskoči pri dokladah ter se še znaša nad prejšnjim obzorjem, zakaj je naredil dolg. Nemcem bi bilo ljubo, če se naš okraj brez usmiljenja prikrne. Ko so Nemci v zastopu predlagali, naj se zvišajo doklade, vstali so proti temu slovenski odborniki, pred vsem gg. Zelenik, Korenjak in Mahorič. Povedali so, da letos ne kaže zvišati doklad, ko je tako slaba letina! Na deželi gladujemo! Seveda, za to nemška gospoda ne zna! Vsled tega tudi ni nič hotela slišati, naj ostane pri starem, in naj se pač z dosedanjimi dokladi skuša gospodariti, ampak nemška večina je imela gluha ušesa. Le slovenski odborniki so se zavzeli za nas. Izrekamo jim za to najlepšo zahvalo ter jih prosimo, naj še v bodoče branijo kmetstvo stališče proti meščanom in graščakom. — Več volilcev.

Politični shod na Vukovskem. Z ozirom na poročilo o shodu na Vukovskem v št. 48. Vašega lista, Vas prosim, da blagovolite isto poročilo v toliko popraviti, v kolikor odgovarja resnici. Ni res, da bi bil jaz v svojem govoru risal obupno stališče (?) tukajšnjih Slovencev. Rekel sem nasprotno, da če naši ljudje tudi v bodoče tako zavedni in značajni ostanejo, kot pri zadnji dež. volitvi, in če bode naša mladina tudi znanprej tako zvesto branila naše svetinje, se nam ni bati za bodočnost. Naše narodno stališče v Št. Ilju sicer ni najboljša, a obupno pa nikakor ni, to smo pokazali, da je 400 volilcev volilo Thalerja, a le okoli 30 Štogerja. Toliko resnici na ljubo, da se ne bi mislilo, da tu obupavamo. Slovenski Port Artur je naš, pa tudi ostane naš! — Fr. Žebot.

Surovost. Posestnik Alojzij Ajdič v Dobrovcih pri Skokah je naznanil orožništvo dne 26. m. m., da je posestniški sin Anton Paher njegovega psa obsil v gozdu z vrvo na drevo ter tako dolgo bil s palico po njem, da je bil ves krvav.

Nemci odhajajo... Konkurs je napovedal trgovec Alojzij Papst v Št. Lenartu v Slov. gor. — Iz Celja je odšel trgovec z železnino Rajmund Gigler. Zima nastaja v zavednih slovenskih krajih in zato gredo!

Kapela pri Radencih. Naša občinska volitev, pri kateri so pogoreli »Štajerčevci«, je potrjena. Glavarstvo ni našlo nobenih »faling«, katerih so videli »Štajerčijanci« vse polno. Čestitamo k dolgemu nosu! Narodnemu odboru pa čast in slava!

Razveljavljene volitve. Občinske volitve v Rihtarovcih pri Kapeli so razveljavljene. To je za župana Kajdischa hud tobak in za orehovskega Bratschka tudi. Za oba znajo nove volitve postati osodopolne.

»Štajerc« — propada. Nemški »Štajerc« ima baje 4800 kron dolgov. Zdaj si je obesil beraško malho na rame ter berači okoli pri Nemcih in nemčurjih, naj mu pomagajo in naj kaj darujejo, sicer bo moral nehati izhajati. »Südmärker« je dolgo podpirala ta list, toda slednjič je uvidela, da mima list med poštem slovenskim ljudstvom nobene veljave, da so njegovi privrženci večinoma slaboglasni ljudje, šnopsarji, med katerimi se je nahajal tudi morilec Muršec. Zato je svojo podporo odtegnila in zdaj je prišel »Štajerc« v dolgove. Huda mu prede! Posebno tokrat darujejo za to šnopsarsko glasilo nemški in nemčurški trgovci, kateri se mastijo s slovenskim denarjem. V zahvalo pa mora »Štajerc« lagati, da so nemški trgovci in gostilničarji prijatelji slovenskega kmeta. Tokrat bo torej brčkone še »Štajerc« rešen pogina. Toda ako ga bodo vedno tako naprej pošiljali zastonj, (plačati ga itak nihče noče) potem bo kmalu zopet velika suša v blaginji

in drugikat ne verjamemo, če bodo zopet dobili kaline, ki bodo plačali dolgove.

Nesreče. V Št. Ilju pri Slovenj-gradu se je pripetila strašna nesreča. G. Hofer, veleposesnik, trgovec in najemnik treh občinskih lovov je s svojimi lovci lovil. Ustrelil je po lisici, a ker je zvitorepka le še toliko živeča, da ni bilo treba več drugič streljati, obrnil je Hofer puško in je hotel lisico s kopitom popolnoma usmrtiti. V tem hipu pa se je sprožila še neizstreljena cev in strel je šel nesrečniku v trebuh. Prenesli so ga potem loveci na njegov dom, kjer je čez nekoliko ur po groznih mukah umrl.

Umrli je dne 27. m. m. gospod Karol Job, šolski vodja v Selah pri Slovenj-gradu, v 23 letu. — V Spodnjem Dravogradu je umrl slovenski lesni trgovec Anton Smaričnik. — Umrli je dne 4. t. m., na sv. Barbare dan, kakor si je vedno želela, v 81. letu svoje starosti Uršula Merc, roj. pri Sv. Barbari v Halozah na Štajerskem, pri siju, g. župniku Jak. Merc-u v Šteccijanu pri Turjaku na Kranjskem. Priporoča se v molitev vsem č. gg. duhovnikom, ki so jo poznali in pa vsem drugim znancom. N. v. m. p. — V Rogatcu je umrla gospa Beti Kružič, roj. Bezenšek.

Grozna nesreča se je pripetila minolo nedeljo popoldne v Hraškem vrhu. Stariši so zaprli troje otrok v hišo in odšli. Otroci si zakurijo v postelji, ki je začela tleti. Ko se stariši vrnejo, najdejo otroke mrtve. Dima in slap jih je zadušil.

Graščino Viderdris pri Sv. Miklavžu poleg Slov. Gradca je od Maksa Rothauer v Celovcu kupil g. Jakob Pernat v Dravogradu za svoto 70.000 K. Olični narodnjak in obče spoštovani veletržec je s to premembo posestva postal patron cerkve sv. Miklavža.

Slovenska ljudska šola v Celju. Zadeva stavb slovenske šole v Celju je storila vendar enkrat po dolgotrajnem zavlečku precejšen korak naprej. Deželni šolski svet je končno odobril stavbišče v Karolininih ulicah v Celju, katero je okrajni šolski svet že kupil pred štirimi leti za blizu 23.000 gl., kateri denar je pa ležal toliko časa na nepotrebnem brezobresten in mrtav. Upamo, da se bode ta šolska zadeva kmalu popolnoma rešila, da ne bode na stotine slovenskih deklic moralo še vedno ostati brez pouka in sedeti doma za zapečkom, mesto da bi hodile v šolo.

Sedemdesetletnico je dne 29. m. m. obhajal vrl naroden trgovec v Laskem trgu g. Andrej Elsbaßer.

Pasji kontomac je odrejen za ves Vranski okraj, ker se je pritepel v občino Št. Jurij ob Taboru stekel pes.

Nemška hiša v Brežicah. Tudi brežiški Nemci (večinoma nemčurji) so si postavili svojo hišo. Hoteli so klubovati Slovincem, ki so si postavili Narodni dom. Beračili so po celi Avstriji in Nemčiji za prispevke in vendar imajo še baje velik primanjkljaj. Ta hiša bo ognjišče nemškutarije v brežiškem okraju, znamenje, da se pusti krotek Slovence še vedno izživati od privandranega Nemca, da še slovenska samozavest spi, da je še vedno podlaga tujčevi peti, ker se še sam ne spoštuje, ker hodi v nemške gostilne in trgovine ter na ta način podpira svojega najhujšega nasprotnika. Torej več narodne samozavesti!

Kaj pravi pošten Nemec o »Štajercu«? V Hamburgu je bila minoli mesec velika Bismarkova slavnost, pri kateri je govoril o spodnještajerskih razmerah nemški profesor Polcer. Pri tem je ostro napadal nemčurje, to je slovenske odpadnike, katere je imenoval ostudne karikature (šeme). Ali ni imel profesor prav? Ali niso to v resnici šeme (maskere), ker si denejo na svoje slovensko lice larvo nemčurstva. List pa, katerega izdajajo ti naši nemčurji, »Štajerca«, je imenoval »nesramen izvržek«, in da dela sramoto celi Nemčiji. Slovenski kmetje, pokazite tistim, ki se verujejo v »Štajerca«, te vrste in jim povejte, kako misli o tem listu

pristen Nemec. Ali bi naj potem pošten slovenski kmet temu listu še veroval? Ne! »Nesramen izvržek« ga je imenoval Nemec, to je in ostane.

Iz državnega zbora. V seji dne 6. t. mes. je govoril izmed Jugoslovanov hrvatski poslanec Biankini. Zahteval je, naj se odstrani dalmatinski cesarski namestnik Handel, ker je razžalil Hrvate z znanim izrekom, da Dalmatinci ne drže častne besede. Dokler bodo nemški uradniki med nami, ne bo pravega miru, zato moramo Jugoslovani zahtevati, da se med nami nastavlja le domači uradniki. — Vlada postopa proti Čehom zelo odurno, vsled tega ni upati, da bi se začelo v državnem zboru redno delovanje.

Huda zima. Od mnogo strani prihajajo poročila o hudi zimi. Posebno huda zima je v Švici. V višje ležečih dolinah kaže toplomer 25 stopinj pod ničlo. Najstarejši ljudje ne pomnijo takega mraza. Zdaj je še le komaj začetek zime, kaj bo še meseca prosinca in svačana!

Ruski general Gripenberg, poveljnik druge mandžurske armade, je minolo soboto dospel v Harbin in je takoj odpotoval na bojišče, kamor je brskone že v pondeljek dospel General Kaulbars, poveljnik tretje mandžurske armade, je na potu v Mandžurijo. Poveljnik prve armade je general Linevič, o katerem smo že poročali, da je dospel na bojišče.

Črnomoško rusko brodovje. Rusija ima tudi v Črnem morju veliko brodovje, a to ne sme zapustiti tega morja. Razlog pa je ta: V rusko-turški vojski, ki je trajala od l. 1853—56, je bila premagana Rusija, ker so Turčiji pomagale vse evropske države. Vsled tega se je pri sklepanju miru določilo, da skozi morško ožino, ob kateri leži Carigrad in ki veže Črno morje in Sredozemsko morje, ne sme nobena bojna ladja — torej tudi ruska ne in na ta način je rusko brodovje zaprto in omejeno na Črno morje. Sedaj se širijo vedno bolj in bolj vesti, da bo tudi črnomoško brodovje šlo v Vzhodno Azijo. Rusija bo baje dobila dovoljenje, da smejo njene bojne ladje skozi to omenjeno ožino, ki se imenuje ob Črnem morju Bosporus ob Sredozemskem morju Dardanele. Ruski list »Novoje Vremja« poroča, da odplujejo te dni še v Vzhodno Azijo oklopnice »Nikolaj I.«, »Aleksander II.«, »Generaladmiral Apraksin«, »Admiral Ušakov« in »Admiral Senjavin« ter več križark. V času, ko bo plulo to brodovje okoli Evrope, se mora rešiti dardanelsko vprašanje, da se v Sredozemskem morju temu brodovju še pridruži del črnomoškega brodovja. Navedene oklopnice se le komaj 10—16 let vozijo.

Cerkvene stvari.

V cerkvi oo. frančiškanov v Mariboru so dne 7. dec. blagoslovili Njih ekselenca prem. knezoškof novi glavni altar.

Razpisana je župnija Sv. Križ pri Mariboru do 27. t. m. in Vuzenica do 10. jan. 1905.

Pri Sv. Lovrencu na Drav. polju se je obhajala od dne 4. do 8. decembra jubilejna pobožnost v čast Brezmadežni pod vodstvom domačih dušnih pastirjev.

V Zibiki smo obhajali od 20. do 23. novembra slovesno tridnevno v čast in

slavo Brezmadežne. Vodila sta to pobožnost častita očeta kapucina: P. Herman in P. Jeronim iz Celja. Izvanredne pridige so ljudi privabila, da se je vse trlo. Bog plati!

Društvena poročila.

Miklavžev večer v Mariboru je privabil zadnjo nedeljo veliko množico slovenskega občinstva v Narodni dom. Po šaljivem nastopu »Japonska himna«, katera je žela obilo smeha, vprizorila se je »žabja kantata«. Vsled burnega odobravanja zapela se je še kot nameček pesem »V naravi«. Na to je nastopil Miklavž, ki je imel velškanski kup darov pred seboj. Dva angelja sta stala ob njegovi strani. Jeden je držal njegovo škofsko palico, drugi pa zlato knjigo, v kateri so zapisana imena dobrih otrok. Miklavž je lepo nagovoril vse otroke ter jih vzpodbujal k zvestemu spolnovanju narodnih dolžnosti. H koncu govora so mu morali vsi trikrat slovesno obljubiti: »Mi smo Slovenci.« Ako bodo držali vsi to obljubo, potem bo v Mariboru kmalo več narodne zavednosti.

Družba sv. Cirila in Metoda v Ljubljani vsem svojim podružnicam! V koledarju za l. 1905, ki ga je izdalo vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda, nahaja se tudi »Vestnik« družbe za l. 1903. Ako pregledujemo ta vestnik nekoliko natančneje, prepričamo se lahko, da nam je neprijetno ogledalo onih podružnic, ki so spale tudi v letu 1903. A nekaj teh se je začelo zadnji čas že gibati in oživljati. Smelo trdimo, da bi se lahko vse procvitale in se koncem leta ponasale z dostojnimi doneski. Castiti domoljubi! Glavna opora naši družbi so vselej bile in morajo tudi v naprej ostati naše podružnice. To nam bodi načelo našega nadaljnjega postopanja. Z vsemi močmi bomo odslej delovali na to, da se vzdramijo vse in da ne zaspi niti ena — vsaj po naši krivdi ne sme zaspati. Ker se l. 1904 približuje svojemu koncu, in ker bi se radi ponasali, ko izdamo v prihodnjem letu koledar za leto 1906, z dejstvom, da ni ostal naš klic glas vpijočega v puščavi, marveč da je našel odmev v vseh naših podružničnih odborih, in v vseh srečih čč. rodoljubkinj in rodoljubov, pozivljemo se do vseh teh z nastopnim nasvetom ter svojo vpludno prošnjo: Tam, kjer naše podružnice spijo in niti svojih odborov večinoma ne naznanjajo v Ljubljano, tam se žrtvuj posamezna rodoljubkinja, posamezen rodoljub ter naberi kako svoto kot prispevek za našo družbo ter jo pošlji naravnost pod naslovom: »Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani.« Ako dobimo take zneske s pripomnjo, da se upošiljajo kot prispevek te ali one podružnice — vsaj do konca letošnjega leta — izkazali jih bomo kot prispevke dotičnih podružnic v prihodnjem koledarju za leto 1906. Tem načinom bo obenem oživela dotična podružnica. Če dosežemo na ta način, da se zmanjša število spečih podružnic, častno bo to ne le za našo družbo sploh, nego tudi za dotično podružnico; posebej pa še za te tako delujoče rodoljubkinje in rodoljube. Delavnostjo in neumornim trudom, čč. domorodkinje in domorodci, naprej ter naprej — in družbi se bo sčasoma godilo tako dobro, kakor ji to želite vi in mi. — Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani.

Bralno in izobraževalno društvo »Skala« pri Sv. Petru niže Maribora izreka bivšemu gospodu kaplanu Antonu Kocbeku, sedaj provizorju pri Sv. Križu nad Mariborom, najiskrenejšo zahvalo za njegovo požrtvovalnost in podporo, ter za dar 30 lepih knjig in 4 krone. Bog plati.

Zveza slovenskih posojilnic v Celju je imela dne 1. t. m. svoj občni zbor, na katerem se je izvolil sledeči odbor: g. Miha Vošnjak predsednikom, dr. Ivan Dečko podpredsednikom, odborniki pa: gg. dr. Jos. Sernec, dr. Jos. Vrečko, Fran Lončar, Drag. Hribar, dr. Dan. Majaron, Iv. Valenčič, dr. Drag. Treo, Slavoj Jenko in Valentin Weis.

Društvena naznanila.

Slov. katol. društvo »Straža« na Dunaju ima dne 11. t. mes. ob pol 8. pop. v cerkvi sv. Antona v XV. okr. Ponthorgasse 16 slovesno slovensko službo božjo v proslavo Brezmadežne. Ob 5. uri popol. priredi v dvorani »zur schönen Schäferin« VI. okraj, Gumpendorferstr. 101, Miklavžev večer.

Za družbo sv. Cirila in Metoda so darevali Mohorjani na Ljubnem 16 K, pri odhodnici č. gosp. Ant. Srabočana, kaplana v Ljutomeru, se je nabralo 17 K 60 vin.

Za dijaško kuhinjo v Mariboru se je nabralo pri odhodnici č. g. Ant. Srabočana, kaplana v Ljutomeru, 17 K 60 vin.

Listnica uredništva. Rove: Za dopise se ne plačuje! Pozdravi!

Loterijske številke.

Gradec 2. decemb.: 25, 53, 52, 45, 88
Dunaj 2. decemb.: 6, 72, 64, 25, 24.

Zahtevajte

v vsaki godi vsodaj

pristno Kathreinerjevo
Kneippovo sladno kavo

zelo v javnosti s varstveno znamko
Bupnika Kneippa ta s kromom
Kathreiner ter se skrbno izogibajte
vseh tanz vednih posnemkov.

04.11/4

Kupujte

NARODNI KOLEK!

Kmetovalci! obvarujte svojo živino!

pred hromoto in kostolomnico, katere bolezni bodo po izjavi živino-zdravnikov, letos radi krme, ki ima premalo rudninskih snovi v sebi, pri živini neizogibne in privedajete stalno 738 16—5

Barthelnovo poklajno apno.

Ce se živini da nekaj deka tega apna, koristi več, kakor če se poklada po izbruhu bolezni toliko kilo na dan. — Tega apna se porabi v pol leta za pokladanje pri eni kravi 6—7 in pri enem prašču 3—4 kg.

Izdatek majhen! Učinek velškanski!

5 kg K 2 — iz Dunaja, 50 kg K 12 — iz Maribora.

Dopisuje se slovenski!

Miha Barthel in drug na Dunaju X./3.

Pesmi

iz molitvenika

Venec pobožnih molitev in svetih pesmij

VII. natis

(za-se vezane)

se dobiva v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Cena: v platno vezano K 1.50, s pošto vred K 1.60.

Ta kužica se posebno toplo priporoča vsem cenj. gg. pevcem in pevkom.